

og at man følgerig bliver i Stand til at nedsette hans Honorar. Som sagt — fra dette Udgangspunkt har jeg intet imod det Forslag, som Udvalget har stillet, og kan acceptere det. — Derimod er det værre for mig, naar Udvalget vil nedsette Beløbet for Medhjælp med 1,000 Kr. Jeg lægger overordentlig megen Vægt paa, at Patentkommissionens Medlemmer og dens Medhjælpere ere i Besiddelse af al den Dygtighed, som det er muligt at skaffe til Kommissionens Arbejde. Forholdet er nemlig dette, at Værdien af de Patenter, som Patentkommissionen udsteder, er afhængig af den Undersøgelse, der er foregaaet forinden Patentets Meddelelse. Er denne Undersøgelse paalidelig, vil det have noget at sige, at der er meddelt Patent paa den paagældende Opfindelse, saa opnaar Opfinderen virkelig noget ved Patentet, idet Patentet derved vinder Tillid og har Værdi som Salgsgenstand. Har man derimod haft en mangelfuld Undersøgelse, har Patentet ingen Værdi. Nu ville de Herrer jo vide, at vi ere stillede saaledes hos os, at vi have en Patentafgift, der er saa høj, som den forholdsvis ikke er i noget andet Land. I det første Aar, i hvilket Patentet er udtaget, vil det koste 55 Kr., hvilket vistnok er betydeligt mere, end det koster noget andet Sted, og for hele Patenttiden — femten Aar — vil et Patent i alt koste 2,025 Kr., hvilket forholdsvis er langt mere end de Afgifter, der betales i andre Lande. Selvfølgelig gaa Afgifterne i England og vistnok ogsaa i Tyskland op over dette Beløb; men man maa vel huske paa, at Patenterne der gælde for langt større Omraader og i Virkeligheden hde langt mere, end de kunne i vort lille Land. Men naar vi nu ere komne til at høre disse meget høje Patentafgifter, have vi ogsaa over for Patentansøgerne Forpligtelsen til at søge at gøre Patenterne saa værdifulde som muligt, og det kunne vi — som jeg har anført — ikke opnaa paa anden Maade end ved at gøre Patentundersøgelsen saa paalidelig, som muligt, og det vil sige det samme som at skaffe saa gode Kræfter til Patentkommissionen som muligt. Derfor er mit Standpunkt, at man ikke maa se altsfor nøje paa de Beløb, der anvendes til Lønninger for Patentkommissionen. Vil man ud fra dette betragte Lønningerne, er det ganske sikkert, at de Lønninger, som Kommissionens Medlemmer oppebære, ere saa lave, at det er tvivlsomt, om vi kunne holde Kommissionen gaaende paa disse Lønninger. Jeg tror ikke, man vil kunne gøre det i Sængden, og jeg er forberedt paa, at jeg

maa komme til Rigsdagen og søge en Forhøjelse af disse Beløb. Vi ere jo i det hele taget inde paa et Omraade, hvor vi prøve os frem. Da jeg forrige Aar, den 1ste Juli, skulde organisere Kommissionen, havde vi meget lidt at bygge paa. Vi havde ingen Erfaring selv, ingen anden Erfaring, end hvad vi kunde hente fra Sverige, hvor en af vore Folk aflagde et Besøg hos den derværende Patentkommission, men det er selvfølgelig meget lidt at bygge paa. Man kan ikke organisere den Slags Institutioner, som der her er Tale om, uden at have Erfaring i den Retning, og derfor betragter jeg ikke Organisationen som færdig endnu. Jeg maa altsaa forbeholde mig at komme med Forslag til Forhøjelse. Det har naturligvis været en Skuffelse for mig, naar man saaledes lige straks, lige i Begyndelsen af Kommissionens Virksomhed, før vi endnu have Erfaring for, hvorledes vi skulle stille os, gaar til at nedsette det Beløb, som jeg har ment burde være til Raadighed til Medhjælp. Ja, den ærede Ordfører sagde endogsaa, at den Lønning, der gives til Medhjælperne — det er to polytekniske Kandidater — var forbausende høj. Det er naturligvis en Skønssag, men jeg mener rigtignok ikke, man kan sige det. Der er her Tale om to dygtige Mænd, som stille hele deres Arbejde til Kommissionens Raadighed. De begynde Kl. 8—9 om Morgenen og arbejde til Kl. 8—9 om Aftenen, og ved den Virksomhed, de her have, hindres de i at komme ind i den Virksomhed, som de ellers maatte slaa ind paa, og navnlig fra at faa den Udvikling, som de maatte have, hvis de senere skulde gaa over i praktisk Virksomhed som Civilingeniører. At lønne dem med 3,000 Kr. synes jeg ikke kan siges at være forbausende. Men da hele det ærede Udvalg jo nu indstiller, at denne Konto nedsettes med 1,000 Kr., og jeg maa vente, at Tinget følger Udvalgets Indstilling, skal jeg se at finde mig i det og komme igennem det følgende Aar, saa godt jeg kan; men jeg maa forberede paa, at hvis Kommissionens Virksomhed gaar saa godt som hidtil, og der kommer lige saa mange Patentansøgere, som der er kommet i det første Halvaar, slippe vi ikke med det Beløb, som har været opsat paa Finanslovsforslaget for det følgende Aar. Derom kunne vi altid forhandle til næste Aar.

Saa § 26 under Nr. 175 har jeg stillet Forslag om en Bevilling af 25,000 Kr. til Kunstindustrimuseet, og hertil har et Fler-tal i Udvalget sluttet sig. Jeg skal med Hensyn til denne Bevilling, som jo ellers blev motiveret udførlig af den ærede Ordfører, til hvem jeg fuldstændig kan henholde mig,